

תת"ע 14892/01/23 - אחמד אבו עג'אג' נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

תת"ע 14892-01-23 מדינת ישראל נ' אבו עג'אג'

בפני כבוד השופטת הגר אזולאי אדרי
המבקש: אחמד אבו עג'אג'
נגד
המשיבה: מדינת ישראל

החלטה

בפניי בקשה לפי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "**החוק**") שעניינה ביטול פסק הדין שניתן בהליך דנן בהיעדרו של המבקש.

א. העובדות הצריכות לעניין:

1. ביום 5.12.21 נערכה כנגד מר אבו עג'אג' אחמד (להלן: "**המבקש**") הודעת תשלום קנס שמספרה 30155285924 (להלן: "**הדו"ח**") בגין אחיזה או שימוש בטלפון, שלא באמצעות דיבורית, תוך כדי נהיגה, בניגוד לתקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "**התקנות**").
2. בהמשך לאמור, המבקש פנה למרכז פניות נהגים ארצי (להלן: "**מפנ"א**") בבקשה להישפט בגין העבירה שיוחסה לו ובהתאם לבקשתו הוגש לבית המשפט כתב אישום וזימון למועד הדיון שנקבע ליום 13.3.23 נשלח לכתובת אותה ציין המבקש בבקשתו להישפט.
3. ביום 13.3.23 התקיים דיון אליו לא התייצב המבקש ולאחר שהוצג אישור מסירה כדיון, הורשע המבקש (בהיעדרו) בעבירה שיוחסה לו והושת עליו קנס בסך 1,000 ₪ (להלן: "**פסק הדין**").
4. ביום 13.4.23 הוגשה הבקשה מושא החלטה זו לביטול פסק הדין.

ב. טענות הצדדים:

5. המבקש טוען כי על אף שהגיש בקשה להישפט, מעולם לא הגיעה אליו ההזמנה לדיון והוא לא ידע על הדיון בכלל.
6. כמו כן, המבקש טוען כי הוא לא השתמש ולא החזיק טלפון וכי נגרם לו עיוות דין גם לעניין ההרשעה וגם לעניין רף הענישה. זאת, כאשר לשיטתו מדובר בעונש שאינו סביר וחורג ממתחם העונש המקובל.
7. המשיבה מתנגדת לבקשה וטוענת לקיומה של חזקת מסירה שכן ההזמנה לדיון נשלחה בדואר רשום למבקש וכי דבר הדואר נמסר לידי המבקש עצמו.
8. לטענת המשיבה, לא נגרם כל עיוות דין, העונש שהושת על המבקש אינו חורג ממתחם הענישה המקובל ואף

מצוי ברף המינימאלי של מתחם הענישה.

9. לבסוף, מפנה המשיבה לדברי הנהג (המבקש) כפי שהם עולים מהדו"ח עצמו: "אני רציתי לשים וויז למכללה" וטוענת כי מדובר בראשית הודאה.

ג. דין והכרעה:

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה לבקשה, אני סבורה כי בנסיבות העניין דין הבקשה להידחות.

10. סעיף 130(ח) לחוק קובע כדלקמן:

"נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדיון לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין; בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע".

11. בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר הנאשם, על בית המשפט לבחון האם מתקיימת אחת משתי העילות החלופיות הקבועות בסעיף הנ"ל: האחת - האם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם; השנייה - האם ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין (ראו גם רע"פ 9142/01 **איטליא נ' מדינת ישראל** פ"ד נז(6) 793 (2003) (להלן: "**הלכת איטליא**").

12. באשר לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם, הרי שעיון באישור המסירה הקיים בתיק בית המשפט מלמד על כך שההזמנה לדיון אכן נמסר לידי המבקש עצמו עוד ביום 7.12.22. על כן, אין אלא לדחות את טענתו לפיה לא זומן כדן לדיון ולא ידע על מועדו.

13. משלא נמצאה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש, עלינו לבחון האם דחיית הבקשה עלולה לגרום לעיוות דין. לטעמי, בנסיבות העניין, התשובה לכך שלילית. זאת, הן בהתחשב בדברי הנהג (המבקש) כפי שהם עולים מהדו"ח עצמו: "אני רציתי לשים וויז למכללה" - דברים המהווים ראשית הודאה, והן בהתחשב בכך שהעונש שהושת על המבקש הוא קנס המקור בגין העבירה בה הורשע.

14. **לאור כל האמור לעיל, הבקשה נדחית.**

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ט ניסן תשפ"ג, 20 אפריל 2023, בהעדר הצדדים.